

Un diagnostic corect pentru suferința planetei

Sâmbătă, 3 februarie 2007

Gili Cârstea

Fără îndoială, Planeta Pământ are febră, iar repetatele ei crize de tuse îngrijorează pe tot mai mulți oameni. Savanții se străduiesc să pună un diagnostic corect, iar cele mai multe propuneri converg către ideea că suferința provine de la tratamentul abuziv la care a fost supusă de către locuitorii ei.

Teama că suferința ei s-ar putea agrava până acolo încât să pună în primejdie civilizația umană a declanșat în ultima vreme un elan surprinzător în societate. Peste tot apar asociații, organisme și comitete motivate de urgența salvării planetei. Toți vor să participe la ridicarea unei societăți mai bune, mai stabile, mai prietenoase față de mediu.

Bisericile creștine s-au prins și ele în acest joc al salvării planetei, convinse că pacea și bunăstarea socială obținute printr-o întoarcere masivă la religie ar putea aduce o însănătoșire autentică a planetei. Controlorii religioși vor să activeze imensa rețea de comunități locale – prezente oriunde pe glob și adunând oameni din orice credință – și să facă din ea unealta principală pentru ridicarea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

Biserica rămășiței este singura grupare care ar trebui să știe că acestea sunt planuri irealizabile, iar iluziile generate de ele vor duce milioane de oameni la dezastru. Am spus “ar trebui să știe” deoarece ea a fost ridicată de Dumnezeu pe scena istoriei spre a comunica lumii că Planul pentru salvarea civilizației nu este decât o mare înșelătorie ce urmărește izgonirea definitivă a lui Dumnezeu de pe pământ. Dar ea se poartă ca și când nu ar ști acest lucru, vorbește ca și când nu ar ști acest lucru, și se angajează alături de lume în tot felul de proiecte pentru ridicarea unei “lumi mai bune.” Tonul a fost dat de strategia globală a bisericii, prezentată ca fiind “unitate, creștere, viață mai bună.”

Scriptura are o altă viziune despre febra și deseale frisoane ale planetei Pământ. Aflată de milenii sub guvernarea nelegiurii, ea și-a pierdut demult capacitatea de a susține viața. Ceea ce o împiedică încă să cadă în comă profundă este o acțiune miraculoasă, din afara ei, descrisă în Apocalips 7. Acolo, patru îngeri, plasați în cele patru puncte cardinale, au primit însărcinarea să păstreze planeta conectată la aparatele de supraviețuire. Ei fac eforturi uriașe să păstreze o minimă normalitate, în ciuda acțiunilor criminale ale locuitorilor ei, dar uneori lucrurile par a fi cu totul scăpate de sub control. Acei îngeri parcă au ajuns la capătul puterilor, convinși că omenirea nu mai poate fi mult timp împiedicată să meargă pe drumul ei.

Dar cei patru măreți susținători ai planetei primesc un ordin urgent de la Cartierul General: “Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!” (Apoc 7:3). Ordinul este adus de “un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu,” iar lucrarea lui este detaliată în scrierile profetului Ezechiel:

“Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimul pe care era, și s-a îndreptat spre pragul casei; și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina din in și care avea călimara la brâu. Domnul i-a zis: ‘Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului, și fă un semn pe fruntea oamenilor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo. Iar celorlalți le-a zis, în auzul meu: ‘Treceți după el în cetate, și loviți; ochiul vostru să fie fără milă, și să nu vă îndurați! Ucideți, și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de niciunul din cei ce au semnul pe frunte! Începeți însă cu Locașul Meu cel Sfânt!’ Ei au început cu bătrânii care erau înaintea Templului” (Eze 9:3-6).

De ce oare nu este biserica impresionată de teribila lucrare a aceluia înger “care avea pecetea viului Dumnezeu”? De ce se angajează ea în tot felul de proiecte naive pentru salvarea lumii, în timp ce este complet dezinteresată de evenimentul tectonic – sigilarea – care este deja mult întârziat?

Ezechiel prezintă starea poporului lui Dumnezeu imediat înainte de sigilare, iar descrierea este cutremurătoare:

„’Fiul omului, ia sapă în perete!’ Am săpat în zid, și iată că era o ușă. Și mi-a zis: ‘Intră și vezi urâciunile cele rele pe care le săvârșesc ei aici!’ Am intrat și m-am uitat; și iată că erau tot felul de chipuri de târătoare și de dobitoace urâcioase, și toți idolii casei lui Israel, zugrăviți pe perete de jur împrejur. Înaintea acestor idoli stăteau șaptezeci de oameni din bătrânii casei lui Israel, în mijlocul cărora era Iazania, fiul lui Șafan; fiecare din ei avea o cădelniță în mână și se înălța un nor gros de tămâie. Și El mi-a zis: ‘Fiul omului, vezi ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odaia lui plină de chipuri? Căci ei zic: Nu ne vede Domnul; a părăsit Domnul țara aceasta!’ Și mi-a zis: ‘Vei mai vedea și alte urâciuni mari pe care le săvârșesc ei!’ Și m-a dus la intrarea porții Casei Domnului dinspre mieznoapte. Și iată că acolo stăteau niște femei, care plângeau pe Tamuz. Și El mi-a zis: ‘Vezi, fiul omului? Vei mai vedea și alte urâciuni mai mari decât acestea!’ Și m-a dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului. Și iată că la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit; și se închinau înaintea soarelui spre răsărit. Și El mi-a zis: ‘Vezi, fiul omului? Este prea puțin oare pentru casa lui Iuda că săvârșesc ei urâciunile pe care le săvârșesc aici? Trebuia să mai umple și țara cu silnicie și să nu înceteze să Mă mânie?’” (Eze 8:8-17).

Observați vă rog frecvența cu care se repetă expresia “urâciuni,” și remarcați legătura ei cu avertizarea că poporul acesta își va închide singur ușa harului aducând “urâciunea pustiirii” în locul sfânt – cine citește să înțeleagă.

În acest pasaj avem o descriere fascinantă a pervertirii credinței lui Israel; tot ce practica ei la templu, în numele Dumnezeului adevărat, nu era decât spiritualitate babiloniană. În loc să plângă pe Mielul lui Dumnezeu, femeile plâneau pe Tamuz, fiul lui Nimrod, zeul-soare. Bătrânii lui Israel, care trebuiau să fie garanții credinței adevărate, tămâiau idolilor aduși în templu sub mantaua eclesiastică. Erau acolo idolii tuturor popoarelor din jur, alături de “idolii casei lui Israel” expuși “pe perete de jur împrejur.” Afară, la ușa templului, alți oameni din poporul ales stăteau cu fața spre răsărit și se închinau soarelui, iar profetul observă amănuntul că ei întorseseră spatele templului Domnului. Acesta era poporul lui Dumnezeu, și nu Babilonul.

Nu sunt acestea și realitățile credinței noastre? În timp ce sacrificiul imens al Mielului lui Dumnezeu este complet necunoscut, onorăm pe Tamuz deghizat în Hristos la fiecare Crăciun și Paște. Am completat panoplia idolilor proprii cu toate urâciunile bisericilor “surori,” și mai recent am început să invităm și preoții lor la slujbe comune. Savanții noștri au întors complet spatele credinței noastre fundamentale, sanctuarul, și tot ce le mai rămâne este senzualismul închinării la soare, cu cortegiul lui de exerciții spirituale împrumutate din evul întunecat.

Nu este de mirare că evaluarea cerului sună atât de sumbru: “Ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” Deși opțiunea pocăinței și întoarcerii la Dumnezeu rămâne deschisă din partea cerului, profeția lui Ezechiel despre timpul sigilării nu pare să susțină un asemenea miracol. În timp ce îngerul cu pecetea găsește pe unii care suspină și gem în fața unei asemenea apostazii cumplite, ceilalți își continuă slujbele și ritualurile aducătoare de o spiritualitate mai profundă.

Pentru cine citește ca să înțeleagă, toată istoria lui Israel, idolatria și plecarea în robia babiloniană, reprezintă o carte în care trebuie citită soarta bisericii lui Hristos din ultima generație. Babilonul cel mare din zilele noastre are un singur scop major: Să asimileze poporul care posedă singura solie capabilă să-i aducă prăbușirea. Și fiți siguri că împăratul Babilonului nu și-a pierdut deloc îndemânarea pe parcursul timpului.

Pe drumul unității creștine pe care am pornit, să nu ne mirăm dacă vom auzi curând verdictul înfricoșător și irevocabil: “Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ți dea pacea! Dar acum, ele sunt ascunse de ochii tăi” (Luca 19:42).

Omenirea are nevoie de un diagnostic corect pentru suferința planetei Pământ, dar cine să pună acest diagnostic, dacă îngerul bisericii Laodicea nu poate pune un diagnostic corect nici pentru propria sa suferință?

Omul cu călimara la brâu din viziunea lui Ezechiel își va termina curând lucrarea, iar îngerii care țin “vânturile pământului” vor fi eliberați din funcții. Acum este vremea ca poporul acesta să cunoască urgent neprihănirea lui Hristos și legătura ei cu legea – caracterul lui Dumnezeu – singurele lucruri care pot să ofere pacea adevărată poporului lui Dumnezeu.